

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/163/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2511201243
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2511201243.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a členiek senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a JUDr. Iveta Jankovičová v právnej veci navrhovateľa: F. H.-K., nar. XX.XX.XXXX, bytom XX H. B., K. X W., F., Veľká Británia, zastúpený: Nagy & Partners, so sídlom s.r.o., Športová 470/11, Galanta, IČO: 36 869 341, proti odporcovi: Slovenská republika konajúca prostredníctvom 1. LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, so sídlom Námestie SNP 8, Banská Bystrica, IČO: 36 038 351, zastúpený: JUDr. Ján Majling, s.r.o., so sídlom Palárikova 14, Bratislava, IČO: 35 960 728 a konajúca prostredníctvom 2. Slovenský pozemkový fond, so sídlom Búdkova 36, Bratislava, IČO: 17 335 345, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie odporcu v časti o náhrade trov konania a na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 10C/16/2011-123 zo dňa 5. decembra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa sa potvrdzuje.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 83,89 eura do 3 dní po právoplatnosti rozsudku, k rukám právneho zástupcu odporcu.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa po doplnení návrhu zo dňa 09.01.2013 (č.l. 99) domáhal určenia, že do dedičstva po nebohom Dr. F. K., nar. XX.XX.XXXX a zomrelom XX.XX.XXXX, naposledy bytom XX F. Q. B., B., C., Veľká Británia, patria nehnuteľnosti parc. reg. „E“ pôvodne zapísané v PK vložke č. 144, nachádzajúce sa v k. ú. E., a to p.č. 398 (roľa) o výmere 139.327 m², p. č. 402/2 (roľa) o výmere 12.9713 m², p. č. 418 (lúka) o výmere 228.487 m², p. č. 420 (pasienok) o výmere 6.445 m²; nehnuteľnosti pôvodne zapísané v PK vložke č. 372, nachádzajúce sa v k. ú. A., a to p. č. 982 (lesné pozemky) o výmere 24.047 m², p. č. 984 (lesné pozemky) o výmere 2.463 m², p. č. 991 (orná pôda) o výmere 221.314 m², p. č. 999 (orná pôda) o výmere 791 m² (súd ďalej parcely označoval ako sporné nehnuteľnosti). Pri rozhodovaní súd aplikoval ustanovenia § 80 písm. c) O.s.p., § 26, § 28, § 29, 31 zák. č. 329/1920 Sb., zákona náhradového, § 2 ods. 2, § 3 ods. 1, § 6 ods. 1 zák. č. 142/1947 Sb. Skutkovo rozsudok odôvodnil tým, že predmetom sporu je určenie, že do dedičstva po poručiťelovi (otcovi navrhovateľa) patria presne špecifikované nehnuteľnosti v návrhu. Navrhovateľ odvodzuje nárok k sporným nehnuteľnostiam od zápisu v pozemkovo knižných vložkách (ďalej len PK) č. 372, č. 144, v ktorých bol jeho otec Dr. F. K. vedený ako vlastník až do roku 2006. Nehnuteľnosti neboli konfiškované. Navrhovateľ sa nároku domáha voči odporcovi v 1. rade, lebo v súčasnosti je vedený ako vlastník sporných nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. A. a voči odporcovi v 2. rade z dôvodu, že tento je v súčasnosti vedený ako vlastník sporných nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. E.. V oboch prípadoch ide o nehnuteľnosti, ktorých vlastníkom bol v minulosti Dr. F. K.. Súd sa ako s otázkou predbežnou, vysporiadal s naliehavým právnym záujmom na určenie, ktorého sa navrhovateľ návrhom domáhal. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide

o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva, a či snád len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené, alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým. Za nedovolenú možno považovať určovaciu žalobu, pokiaľ neslúži potrebám praktického života, ale len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov (rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo 31/2011 z 06.12.2012). Súd vychádzal z toho, že procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje navrhovateľa. Pokiaľ chce teda navrhovateľ osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi účastníkmi a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je a na druhej strane vysvetliť, že práve podaný návrh je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši. Navrhovateľ naliehavý právny záujem odôvodnil tým, že ešte v roku 2006 bol jeho otec uvádzaný ako vlastníik sporných parciel a taktiež tým, že sporné nehnuteľnosti neboli zákone jeho otcovi skonfiškované. Súd mal preukázané, že právny predchodca navrhovateľa Dr. F. K. býval v minulosti v býv. Československu, mal československé štátne občianstvo, ale od roku 1947 mal britské občianstvo. V roku 1948 už býval a pracoval ako lekár vo Veľkej Británii. V tomto období bol v bývalom Československu evidovaný ako vlastníik nehnuteľností v k. ú. E., evidované v PK vložke č. 144, parc. č. 398, 402/2, 418, 420 a v k. ú. A. evidované v PK vložke č. 372: parc. č. 982, 984, 991, 999. Navrhovateľ, tiež britský občan, býva vo Veľkej Británii a nehnuteľnosti evidované vo vlastníctve jeho otca nikdy neobhospodaroval. Navrhovateľ bol k 26.7.2010 ešte ako vlastníik nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX,XXX. Na PK vložke č. 144 je ako posledný zápis vlastníctva otca navrhovateľa uvádzaný 10.02.1947 a následne je pod B 23 uvedené, že Poverenictvo zamýšľa tento majetok prevziať a je predmetom revízie podľa z. č. 142/47 Sb. v znení z. č. 44/48 Sb. Na PK vložke č. 372 je vlastníctvo otca navrhovateľa uvádzané pod B.1 pri dátume 05.01.1939 a ako posledné pod B.12 je uvedená poznámka Poverenictva, že zamýšľa majetok prevziať a že majetok je predmetom revízie podľa z. č. 142/47 Sb. v znení z. č. 44/48 Sb. Súd mal ďalej preukázané, že navrhovateľ je jediným dedičom po svojom otcovi. Súd mal preukázané, že v minulosti došlo ku konfiškácii nehnuteľností otca navrhovateľa, následne boli pridelené pozemky konkrétnym osobám, ktoré sa neskôr vzdali pozemkov a približne od sedemdesiatych rokov sporné pozemky reálne má v držbe, užíva ich a obhospodaruje štát. Čiže právne vzťahy navrhovateľa (resp. jeho právneho predchodcu) k sporným nehnuteľnostiam boli s istými následkami dotknuté pred niekoľkými desiatkami rokov (je to už viac ako 60 rokov ak vychádzame z poznámky na PK vložkách v roku 1948) a nie dnes a nestali sa neistými, tak naopak prostredníctvom žaloby na určenie vlastníckeho práva a spochybňovaním aktov, na základe ktorých právo navrhovateľa zaniklo, nie je určovacia žaloba nástrojom prevencie, ale v skutočnosti smeruje k narušeniu právnej istoty na strane terajších vlastníkov, odporcov v 1. a 2. rade (rozsudok NS ČR sp. zn. 31 Cdo 154/2006 z 15.10.2008). Na základe uvedeného súd ustálil, že navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal naliehavý právny záujem na žiadanom určení, preto aj z tohto dôvodu súd návrh zamietol. Vzhľadom na charakter sporu sa súd vypořiadal aj s ďalšími pre toto konanie podstatnými spornými skutočnosťami. Z hľadiska historického sa proces pozemkových reforiem členil do niekoľkých etáp realizovaných konkrétnymi zákonmi. Prvá pozemková reforma začala v roku 1919 zákonom č. 215/1919 Sb. o zabraní veľkého majetku pozemkového (záborový zákon). Pokračovaním prvej pozemkovej reformy je tzv. revízia prvej pozemkovej reformy upravená (z. č. 142/1947 Sb. o revisii první pozemkové reformy), ktorá obmedzovala rozsah statkárskeho vlastníctva na 150 ha pôdy a 250 ha všetkej pôdy bez výnimiek. Pôda sa mala prideliť bezzemkom a maloroľníkom, vychádzalo sa zo záborového zákona a náhradového zákona (z. č. 329/1920 Sb.). Súd sa ďalej vypořiadal s ďalšou otázkou, či sporné nehnuteľnosti (zapísané v PK vložkách č. 144 a č. 372, ktorých prechod do vlastníctva štátu upravoval zákon č. 142/1947 Sb.), mohli prejsť do vlastníctva štátu zo zákona v období platnosti intabulačnej zásady i bez zápisu do pozemkovej knihy, alebo či bol nevyhnutný vklad vlastníckeho práva. Odporca v 1. rade totiž okrem iného (ako alternatívny titul nadobudnutia vlastníctva uvádzali vydržanie) odôvodňoval prechod vlastníctva k nehnuteľnostiam na štát prevzatím podľa § 6 ods. 1 zákona č. 142/1947 Zb. bez potreby vkladu vlastníckeho práva. Súd vychádzal z obsahu právnych predpisov o revízii prvej pozemkovej reformy v celom jej systéme (predovšetkým zo z. č. 142/1947 Sb., náhradového zákona a záborového zákona, zákona č. 90/1947 Sb. o vykonaní knihovného poriadku strán konfiškovaného nepriateľského majetku a o úprave niektorých právnych pomerov vzťahujúcich sa na pridelený majetok). Na základe ustanovení zákona č. 142/1947 Sb. sa tak na konanie o prevzatí nehnuteľností, ktoré sa stali opäť zabranými, vzťahovali primerane predpisy záborového zákona a na prevzatie primerane ustanovenia náhradového zákona. Odporcovia v 1. a 2. rade preukázali predloženými listinami, že bol dodržaný postup pri revízii pozemkov v k.ú. E.

zapísané v PK vložke č. 144 a v k.ú. A. zapísané na PK vložke č. 372 v zmysle zákona č. 142/1947 Sb. Navrhovateľ namietal, že pri revízii pozemkov nebolo vydané rozhodnutie príslušným orgánom v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 142/1947 Sb., Poverením poľnohospodárstva a pozemkovej reformy (ďalej Poverenie). Z obsahu predmetného rozhodnutia (v spise je na čl. 163) súd zistil, že rozhodnutie o výsledku revízie z 17.06.1948 vydalo Ministerstvo zemédelstva na základe uznesenia revíznej komisie z 17.06.1948. Vychádzajúc z ustanovenia § 2 ods. 2 veta prvá z. č. 142/1947 Sb. za bodkočiarkou má súd za to, že rozhodnutie bolo vydané Ministerstvom zemédelstva ako oprávneným orgánom. Súd k tomuto záveru dospel z dôvodu, lebo zo znenia citovaného paragrafu vyplýva, že rozhodnutie o výsledku revízie vydáva (prísluší) ministerstvu zemédelství, na Slovensku zásadne Povereniu poľnohospodárstva a pozemkovej reformy a ministerstvo zemédelství rozhoduje podľa uznesenia revíznej komisie. Z obsahu listinných dôkazov založených v spise mal súd ďalej preukázané, že úkony smerujúce k revízii boli robené práve prostredníctvom tohto Poverenia. Z obsahu výkazu č. 330 (č. I. 187 spisu) z roku 1948 vyplýva, že Dr. K. sa ponechalo 50 ha a bolo zahájené prídellové pokračovanie. Súd vyvodil, že poznámka: „tieto nehnuteľnosti zamýšľa prevziať Poverenie pôdohospod. a pozem. ref. a tento majetok je predmetom revízie podľa zák. č. 142/1947 Sb. v znení zák. č. 44/1948 Sb.“ bola zapísaná na PK vložku č. 144 dňa 28.06.1948 (pod B 23) a na PK vložku č. 372 dňa 28.6.1948, znamenala zamýšľané prevzatie nehnuteľností. Zápis bol zrealizovaný na základe pozemkovoknižnej žiadosti Poverenia z 25.06.1948 (čl. 243) doručenej Okresnému súdu v Hlohovci. Ako posledný vlastník nehnuteľností na týchto vložkách bol vedený právny predchodca navrhovateľa, Dr. F. K.. Poznámka zamýšľaného prevzatia pôsobí ako poznámka zamýšľaného odpísania nehnuteľností. Navrhovateľ nepreukázal súdu, že by jeho právny predchodca ako pôvodný vlastník nehnuteľností po zapísaní poznámky uplatnil svoje právo podľa § 3 zákona náhradového, preto súd vychádzajúc z § 31 zákona náhradového dospel k záveru, že po uplynutí 30 dní od výkonu poznámky zamýšľaného prevzatia sa už nemožno domáhať žalobou uznania vlastníckeho práva k prevzatým nehnuteľnostiam ani voči štátu, ani voči osobám, ktorým boli nehnuteľnosti pridelené. Toto je ďalší dôvod, pre ktorý súd návrh zamietol. Záborový zákon v § 5 uvádzal, že zabraním nadobudla Československá republika právo zabraný majetok preberať a prídellovať. Poverenie rozhodnutím z 13.7.1948 zahájilo prídellové pokračovanie podľa z. č. 142/1947 Sb. v znení z. č. 44/1948 Sb. na pozemkovom majetku podrobenom revízii Dr. F. K., ktorý je v k.ú. E., A., K.. S.. Odporcovia listinnými dôkazmi (výkaz č. I. 330 na č. I. 187) preukázali, že pred skutočným prevzatím bola daná v zmysle § 12 a nasl. náhradového zákona dňa 1.10.1948 výpoveď osobám, ktoré hospodárili na pozemkoch v k. ú. E. a k. ú. A. vedené vo vlastníctve Dr. F. K.. Súd mal preukázané, že Československá republika majetok Dr. F. K. prevzala (nehnuteľnosti v k.ú. E. a A.) a zároveň ich odovzdal prídelcom. Súd mal ďalej z doložených listinných dôkazov preukázané, že v rámci prídellového konania boli na základe konečného prídellového plánu z 27.8.1952 pridelené nehnuteľnosti v k. ú. A. prídelcom: A. M. s manželkou, M. (M.) Z. s manželkou, F. Q. s Z., S. L. s manželkou, S. Z. s manželkou. Z obsahu Soznamu prídelcov na revíznom majetku v k. ú. E. (býv. vlastník Dr. F. K. a spol.) súd zistil, že tieto pozemky v PK vložke č. 144 boli odovzdané 39 prídelcom. Prídelci boli povinní osobne hospodáriť na tomto majetku, ale keďže bolo zistené hospodárenie socialistickým sektorom, vyššie uvedení prídelci sa prideleného majetku zriekli a pozemky ostali vo vlastníctve štátu na základe rozhodnutí Okresného národného výboru - odbor vodného hospodárstva a pre veci poľnohospodárstva a lesníctva v Trnave, z 13.12.1967 pozemky v k. ú. A. a pozemky v k. ú. E. na základe rozhodnutí tohto orgánu zo dňa 04.01.1965 a 11.01.1965. Štát po prevzatí nehnuteľností ich pridelil tretím osobám a preto nebolo potrebné v zmysle § 26 zákona náhradového podať návrh na vklad vlastníckeho práva na československý štát, postupovalo sa podľa § 28 zákona náhradového. Súd sa ďalej vyporiadal s ustanovením § 6 ods. 1 zákona č. 142/1947 Sb., na ktorý sa v rámci obrany odvolával odporca v 1. rade. Súd výkladom § 6 ods. 1 veta prvá, druhá zákona č. 142/1947 Sb. dospel k záveru, že vlastníctvo zabraného pozemkového majetku sa v povojnovej dobe nadobúdalo už tým, že nový vlastník zabranú pôdu oprávnene prevzal a začal na nej hospodáriť. Podstatnou je držba faktická a nie až držba knihová. I napriek tomu, že v rokoch 1947 - 1948 platil ešte intabulačný princíp, práve ustálením slovného spojenia v citovanom ustanovení („prevzatím prechádzajú nehnuteľnosti do vlastníctva štátu“) sa zaviedlo zákonné nadobudnutie vlastníctva, ak nehnuteľnosť preberá štát. Takýto výklad súd aplikoval i na tento konkrétny prejednávany prípad a sporné nehnuteľnosti uvádzané v návrhu. Vyhotovenie vkladových listín a zápis do pozemkovej knihy (či do príslušnej správy katastra) boli už len vykonaním knihovného poriadku. Vykonanie knihovného poriadku bol proces, ktorým bol vykonaný súlad so skutočným stavom. Pokiaľ sa štát alebo orgán, ktorý v mene štátu zabranú pôdu prevzal do vlastníctva, nepostaral o vykonanie knihovného poriadku v pozemkovej knihe alebo o zápis vlastníckeho práva štátu ihneď, respektíve vôbec, bol tak, resp. je zapísaný ako vlastník stále ten subjekt, ktorý vlastnil zabraný majetok pred jeho prechodom na štát. Samotná okolnosť, že vlastníctvo štátu nie

je v katastri zapísané tam, kde bola v pozemkovej knihe zapísaná poznámka zamýšľaného prevzatia ale neznamená, že štát sa vlastníkom zabraných nehnuteľností nestal. Rozhodujúca je tu okolnosť, že štát nehnuteľnosti fakticky prevzal, čo bol i v rámci tohto konania dokazovaním preukázané. Súd pri vykladaní obsahu § 6 ods. 1 zákona č. 142/1947 Sb. vychádzal podporne z § 32 ods. 2 doplneného do zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku s účinnosťou od 1. júla 1993 v Českej republike. Týmto ustanovením sa v ČR odstránili výkladové rozpory a bolo ustálené, že za okamih prechodu vlastníctva na štát alebo inú právnickú osobu postupom podľa zákona č. 142/1947 Zb. sa považuje deň faktického prevzatia nehnuteľností štátom alebo inou právnickou osobou. Súd vychádzal z toho, že súčasná Slovenská republika a Česká republika existovali v minulosti ako Československá republika a za existencie tejto republiky vstúpil do platnosti a účinnosti i zákon č. 229/1991 Zb. aplikovateľný na pozemky v oboch krajinách. A keďže bol v ČR doplnený do zákona č. 142/1947 Sb. § 32 ods. 2, je toto ustanovenie použiteľné i na pomery na Slovensku. Na podporu svojich záverov sa súd odvoláva i na rozsudok NS SR sp. zn. 4 Cdo 180/2009 riešiaci obdobný problém (ohľadom výkladu § 6 ods. 1 zákona č. 142/1947 Sb.), ktorý bol síce zrušený nálezom ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 294/2012, ale nález sa konkrétne nezaoberal výkladom tohto § 6 ods. 1 resp. nezaujal k nemu iný názor. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že k prechodu vlastníctva k nehnuteľnostiam na štát za platnosti intabulačného princípu došlo už faktickým prevzatím sporných nehnuteľností bez skutočného zápisu vkladu vlastníckeho práva. Toto je posledným dôvodom, pre ktorý súd považuje návrh za nedôvodný a preto ho i zamietol celom rozsahu. Keďže si súd ustálil vlastníctvo odporcov k pozemkom uvádzaným v návrhu už s odkazom na § 6 ods. 1 zákona č. 142/1947 Sb., nezaoberal sa už tým, či je dôvodné tvrdenie odporcov o nadobudnutí vlastníctva k sporným pozemkom titulom vydržania. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi konajúcemu prostredníctvom Lesov - Slovenská republika, š.p. priznal náhradu trov konania v celkovej výške 2.098 eur, pričom vychádzal pri vyčíslení výšky odmeny za 1 úkon právnej služby z § 11 ods. 1 písm. a) cit vyhlášky. Jedna trinástina výpočtového základu bola v roku 2012 vo výške 58,69 eura a v roku 2013 v sume 60,07 eura. Súd v rozsudku trovy konania presne špecifikoval v súlade s jednotlivými uplatnenými úkonmi právnej služby.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie navrhovateľ prostredníctvom právneho zástupcu z dôvodu, že súd nedostatočne a nesprávne vyhodnotil predložené a vykonané dôkazy, nedostatočne sa vysporiadal so zisteným skutkovým stavom, následne dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci a nesprávne rozhodol vo veci. Odôvodnenie rozhodnutia v niektorých častiach považoval navrhovateľ za zmätočné, pričom súd sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami a argumentmi uvedenými navrhovateľom. Súd mal preukázané, že mal byť dodržaný postup pri konfiškácii majetku právneho predchodcu navrhovateľa, keď uvádza, že odporca preukázal predloženými listinami, že bol dodržaný postup pri revízii pozemkov k. ú. E. zapísané v PK vložke č. 144 a v k. ú. A., zapísané na PK vložke č. 372 v zmysle zák. č. 142/1947 Sb. Navrhovateľovi nie je zrejmé, ako k takému záveru súd dospel, keď podľa názoru navrhovateľa presne a jasne stanovené podmienky revízie prvej pozemkovej reformy stanovené zákonom č. 142/1947 Sb. o revízii prvej pozemkovej reformy dodržané neboli a teda ani nemohlo dôjsť k revízii. Vychádzajúc zo zápisov na príslušných pozemkovo knižných vložkách, tak ku konfiškácii majetku právneho predchodcu navrhovateľa malo dôjsť na základe zákona č. 142/1947 Sb., revízneho zákona, a to konkrétne podľa § 1 ods. 3. Po citácii uvedeného ustanovenia navrhovateľ ďalej poukazuje na to, že v revíznom zákone je presne uvedený základný postup revízie, konfiškácie ako aj kompetencie jednotlivých orgánov v rámci konfiškácie. V § 2 sa uvádza, aké rozhodnutia môžu byť predmetom revízie a ktorý orgán je oprávnený o takejto revízii rozhodnúť. V konaní z predložených dokumentov je zrejmé, že z podmienok uvedených v revíznom zákone neboli dodržané nižšie uvedené podmienky zákonnej konfiškácie a teda nemohlo dôjsť ku konfiškácii majetku právneho predchodcu navrhovateľa podľa revízneho zákona a to ani v takej dobe, aká vtedy bola, t. j. v dobe, keď boli potláčané základné ľudské práva a slobody vrátane práva na majetok. Predmetné rozhodnutie o revízii nebolo vydané na to príslušným orgánom, teda Poverením pôdohospodárstva a pozemkovej reformy, pričom táto podmienka je zásadná. Navrhovateľovi nie je zrejmé, ako súd dospel k záveru, že ministerstvo земеделства mohlo konať namiesto Poverenia poľnohospodárstva na základe vyššie uvedeného. V predmetnej citácii § 2 ods. 2 z. č. 142/1947 Sb. je uvedený pravý opak tohto tvrdenia súdu, keď v revíznom zákone je stanovené, že na Slovensku je v danej veci príslušné na konanie Poverenie poľnohospodárstva a pozemkovej reformy. Ďalej z predloženej dokumentácie síce vyplýva nejaký súpis nehnuteľného majetku právneho predchodcu navrhovateľa, avšak ani z jedného rozhodnutia, hoci aj nezákonného nie je zrejmé, ktorého nehnuteľného majetku sa má konfiškácia konkrétne týkať, dokonca rôzne súpisy obsahujú rôzne výmery, ako ani to, že či a v akej výmere sa právnemu predchodcovi

navrhovateľa v súlade s revíznym zákonom ponechala výmera vo výške 50 hektárov tvoriacich ktoré parcely. S touto skutočnosťou sa súd vôbec nevysporiadal, ani videl v tom žiaden rozpor a na druhej strane tvrdí, že bol dodržaný postup pri súpise nehnuteľností. Z daného je zrejmé, že nebola dodržaná ani podmienka príslušnosti správneho orgánu, ani podmienka zostávajúcej výmery pre osobu, ktorej sa mal konfiškovať majetok, nehovoriac o neurčitosti parciel, ktoré mali byť postihnuté predloženými rozhodnutiami. Ďalšou podmienkou prevodu vlastníckeho práva na štát bola v tom čase podmienka zápisu vlastníckeho práva do príslušnej evidencie nehnuteľností, t. j. až zápisom vlastníckeho práva sa nadobúdalo vlastnícke právo, nie na základe rozhodnutia správneho orgánu, a už vôbec nie na základe nezákonného rozhodnutia, nie na základe súpisu majetku, nie na základe zápisu poznámky do evidencie nehnuteľností, t. j. výlučne len na základe zápisu vlastníckeho práva nového vlastníka a to sa nestalo. Čiže ani z tohto dôvodu nemohlo dôjsť k zákonnej konfiškácii, resp. prevodu vlastníckeho práva na štát. Súd na jednej strane síce konštatuje, že v rokoch 1947 - 1948 platil intabulačný princíp, avšak vzápätí hneď uvádza dôvody, prečo sa tento intabulačný princíp nevzťahuje na nadobúdanie vlastníckeho práva štátom. Súd ďalej uvádza, že samotná okolnosť, že vlastníctvo štátu nie je v katastri zapísané tam, kde bola v pozemkovej knihe zapísaná poznámka zamýšľaného prevzatia ale neznamená, že štát sa vlastníkom zábranných nehnuteľností nestal. Súd na podporu svojich tvrdení uvádza ustanovenie § 6 ods. 1 revízneho zákona, avšak podľa názoru navrhovateľa v prípade vlastníctva právneho predchodcu navrhovateľa sa nejedná o „zbytkový statok“ a teda ani toto ustanovenie sa nedá aplikovať na tento prípad. Podmienka zápisu nadobudnutia vlastníckeho práva do príslušnej evidencie nehnuteľností je zrejmá aj zo zákona č. 329/1920 Sb. o prevzatí a náhrade za zabraný majetok (zákon náhradový), ktorý z procesného hľadiska upravoval postup pri revízii prvej pozemkovej reformy. Náhradový zákon v § 26 prvá a tretia veta a § 29 uvádza, že vlastnícke právo sa nadobúda až zápisom do evidencie nehnuteľností. Takýto návrh ani následný vklad vlastníckeho práva uskutočnený nebol, t. j. nemohlo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva na štát. Odporca síce uviedol, že v súlade s § 28 náhradového zákona nebola potreba zapísať vlastnícke právo priamo na štát, keďže malo dôjsť k prídelom, čo by však znamenalo, že malo dôjsť k zápisu vlastníckeho práva prídelcov, avšak ani to sa nestalo, t. j. vlastnícke právo z právneho predchodcu navrhovateľa neprešlo a to ani na štát ani na prídelcov. Súd sa na podporu svojich záverov odvolával na rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 180/2009 riešiaci obdobný problém ohľadom výkladu § 6 ods. 1 z. č. 142/1947 Sb., ktorý bol síce zrušený nálezom ÚS SR sp. zn. IV. ÚS 294/2012, ale nález sa konkrétne nezaoberal výkladom tohto § 6 ods. 1 resp. nezaujal k nemu právny názor. Dané konštatovanie súdu je zmätočné, nakoľko na jednej strane sa odvoláva na určité rozhodnutie, avšak vzápätí konštatuje, že bolo Ústavným súdom SR zrušené. Je pravdou, že konanie ešte nie je právoplatne skončené a podľa názoru navrhovateľa, ak súd chcel podporiť svojou argumentáciou závermi tohto konania, tak mal počkať do právoplatného skončenia veci. Odporca dokonca navrhoval súdu, aby zväžil prerušenie konania do právoplatného skončenia vyššieho vedenej veci, nakoľko jej závery by sa mohli aplikovať na toto súdne konanie. Súd sa nevysporiadal ani s argumentáciou navrhovateľa, ktorou sa odvolával na rozhodnutie ÚS SR č. IV. ÚS 294/2012-69 zo 07.02.2013. Ide o rozhodnutie ÚS SR, ktorým bolo zrušené rozhodnutie NS SR č. k. 4Cdo 180/2009, t. j. na to, na ktoré sa súd odvoláva. Súd podaný návrh zamietol aj z dôvodu neexistencie naliehavého právneho záujmu. Jediným dôvodom, pre ktorý podľa súdu tu nie je naliehavý právny záujem je tá skutočnosť, že určité úkony sa mali udiť v dávnejšej minulosti. Z toho má vyplývať záver, že ak by sa tie úkony udiali prednedávnom, tak by naliehavý právny záujem daný bol. Ak by navrhovateľ prijal takúto argumentáciu, tak akékoľvek úkony uskutočnené v rozpore s právom, ktoré sa udiali v minulosti, by nebolo možné napadnúť len preto, lebo sa stali už dávno, hoci v rozpore so zákonom. V prípade navrhovateľa sa právne vzťahy nestali neistými v dávnej minulosti, ale nedávno, v roku 2010, pričom ešte v roku 2008 jeho právny predchodca bol uvedený ako vlastníak sporných nehnuteľností v evidencii nehnuteľností. Navrhovateľ až do tejto doby nemal dôvod pochybovať, resp. byť v neistote, či jeho otec bol vlastníkom sporných nehnuteľností. Okrem toho sporné nehnuteľnosti sú v súčasnosti de facto vo vlastníctve štátu a aj v minulosti po údajnej konfiškácii mali sporné nehnuteľnosti patriť štátu, takže v konečnom dôsledku sa jedná o ten istý subjekt, ktorý nezákonne nadobudol sporné nehnuteľnosti, čiže nemožno tu hovoriť o narušení právnej istoty súčasných vlastníkov po dlhej dobe. V súvislosti s existenciou naliehavého právneho záujmu navrhovateľ poukázal na rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo 36/1999. S prihliadnutím na vyššie uvedené právny predchodca navrhovateľa nikdy neprestal byť vlastníkom žalovaných nehnuteľností a z toho dôvodu by tieto mali patriť do jeho pozostalosti a byť predmetom dedičského konania. Z vyššie uvedených dôvodov považuje navrhovateľ návrh za opodstatnený a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrhu v celom rozsahu vyhovie a odporcu zaviazne na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti náhrady trov konania podal odvolanie odporca konajúci prostredníctvom Lesov SR a prostredníctvom právneho zástupcu. Odporca si ako úspešný účastník konania uplatnil v zákonom stanovenej lehote trovy konania vo výške 6.851,51 eura, ktoré pozostávali z jedenástich úkonov právnej služby vo výške 5.645,86 eura, cestovných nákladov 431,96 eura, náhrady za stratu času 715,98 eura, hotových výdavkov 57,75 eura. Súd správne priznal náhradu trov právneho zastúpenia za 11 úkonov právnej služby, avšak nesprávne určil tarifnú hodnotu úkonu v zmysle vyhlášky 655/2004 Z.z. Cestovné náklady, náhrada za stratu času a hotové výdavky boli súdom priznané v správnej výške. Súd priznal odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia, avšak pri určení hodnoty právneho úkonu mal súd za to, že hodnota úkonu pre určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti sa určí v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ako 1/13 výpočtového základu, pričom svoju právnu úvahu odvodil analogicky od právnej úpravy platnej pre určenie súdneho poplatku. Podľa názoru odporcu vychádza záver súdu z nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnej aplikácie právneho predpisu. Poukázal na § 9 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a § 10 ods. 2 citovanej vyhlášky, poukázal na súdnu prax, na nález Ústavného súdu I.ÚS 119/2012 - 24 z ktorého je zrejmé, že v sporoch o určenie vlastníckeho práva sa má vychádzať z ceny predmetu konania. Poukázal na to, že na uvedenú súdnu prax reagovala aj ostatná novela vyhlášky číslo 655/2004 Z.z. a to konkrétne § 10 ods. 2, ktorá odstránila výkladový rozpor pre uplatnenie tarifnej odmeny v prípadoch, keď predmetom sporu je určenie vlastníckeho práva k veci. Preto priamo v uvedenom ustanovení zákonodarca zakotvil, že za cenu práva sa považuje hodnota pohľadávky, hodnota záväzku, hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor, alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu. Odporca predložil pri vyčíslení trov konania výpis z účtovnej evidencie o účtovnej hodnote predmetu sporu (hoci by mohol pri vyčíslení trov konania vychádzať z vyššej a to trhovej ceny nehnuteľnosti). O správnosti výpisu účtovnej evidencie o účtovnej hodnote predmetu sporu odporcu ako základu pre určenie hodnoty predmetu sporu nemožno mať pochybnosti, nakoľko vedenie účtovníctva odporcu ako štátneho podniku podlieha vládnomu auditu podľa § 35 a ods. 1 písm. f) z. č. 502/2001 Z.z. o finančnej kontrole a vnútornom audite. Tarifná hodnota jedného úkonu právnej služby tak mala byť súdom priznaná vo výške 419,94 eura a súd mal vychádzať z hodnoty veci v evidencii odporcu vo výške 25.947,89 eura. Vzhľadom na uvedené odporca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu a zaviazal navrhovateľa zaplatiť odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 6.851,55 eura. Zároveň si odporca uplatnil náhradu trov odvolacieho konania vo výške 112, 23 eura.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril odporca konajúci prostredníctvom Lesov SR, š.p. prostredníctvom právneho zástupcu, podaním doručeným súdu 20.03.2014. Vo vyjadrení uviedol, že sa bude vyjadrovať iba k pozemkom, ktoré s ním bezprostredne v tomto konaní súvisia a nebude sa venovať spornej pozemkov v katastrálnom území E.. Navrhovateľ odvádza svoje vlastnícke právo od zápisu v PK vložke číslo 372 a domnieva sa, že nehnuteľnosti neboli v zmysle vtedajších právnych predpisov v roku 1948 platne skonfiškované a teda má za to, že právny predchodca navrhovateľa bol ku dňu ich smrti vlastníkom. Odporca jednak uvádza, že navrhovateľom žalovaný petit je nevykonateľný, nakoľko uvedené parcely, tak ako sú definované v žalobnom návrhu už neexistujú. Najdôležitejšou obsahovou náležitosťou návrhu je petit. V ňom navrhovateľ uvádza, ako by podľa jeho želania mal súd rozhodnúť, resp. ako by mal znieť výrok rozsudku. Ním zároveň stanovuje rozsah požadovanej súdnej ochrany a určuje súdu medze toho, o čom a ako má rozhodnúť. Pretože v podstate ide o návrh súdneho výroku, kladie zákon na formuláciu petitu určité požiadavky, rešpektovaním ktorých sa zabezpečuje presnosť a určitosť (teda aj vykonateľnosť) výrokov rozsudkov. Navrhovateľ však žiada určiť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré v stave, v akom boli kedysi zapísané v príslušných PK vložkách už toho času neexistujú a nie sú evidované v katastri nehnuteľností, t. j. prípadný nárok navrhovateľa ani v prípade úspechu by nebolo možné vykonať. Na túto skutočnosť poukazuje sám navrhovateľ v návrhu, kde uvádza, ktoré konkrétne parcely boli včlenené do parciel registra C, pre katastrálne územie A., avšak napriek tomu naformuloval s tým nesúladiaci petit. Súd nemal v tomto smere poučovaciu povinnosť. Ak by súd poučil žalobcu ohľadne naformulovania správneho petitu žaloby a teda vymedzil inak predmet tohto konania, takéto poučenie by presiahlo poučovaciu povinnosť podľa § 5 O.s.p. a bolo by v rozpore so zásadou rovnosti účastníkov konania (uznesenie NS SR z 20.12.2011 sp. zn. 6 Cdo 125/2011). Odporca zotrváva na stanovisku, že v súlade s rozsudkom NS ČR sp. zn. 31 Cdo 154/2006 z 15.10.2008 nemá navrhovateľ naliehavý právny záujem na určení, že nehnuteľnosť patrí dedičstva po jeho právnom predchodcovi. Súd mal preukázať, že tak navrhovateľ ako aj jeho právny predchodca žili od štyridsiatych rokov od 20. storočia na území Veľkej Británie. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že na nehnuteľnostiach nikdy nehospodárili a nemali záujem ich užívať, počas šesťdesiatych rokov sa nikdy o vlastníctvo ani neusilovali. Podanou žalobou teda navrhovateľ neodstraňuje, ale navodzuje nový stav

právnej neistoty. Naviac je nutné konštatovať, že osvedčením o dedičstve 6D 713/2008, Dnot. 3/2009 boli parcely číslo 982 a 984 lesné pozemky, a 991, 999 orná pôda PK vložky A., vtedy zapísané na LV č. XXX v dedičskom konaní prejednané, preto na určenie, že nehnuteľnosť patrí dedičstvu (tak ako to žiadal navrhovateľ v zmene návrhu zo dňa 09.01.2013) nemá navrhovateľ absolútne žiaden právny záujem. Výsledkom žaloby o určenie, že nehnuteľnosť patrí do dedičstva je nastávajúce konanie o dedičstve. Tam, kde takéto konanie o dedičstve už prebehlo, je žaloba o určenie, že nehnuteľnosť patrí dedičstvu bez právneho významu a navrhovateľ by sa mal v takom prípade skôr domáhať, že on sám je vlastníkom nehnuteľností. Preto odhliadnuc od skutočnosti, že sa navrhovateľ domáha určenia vlastníckeho práva k neexistujúcim parcelám, v žalobe absentuje akýkoľvek naliehavý právny záujem na určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva. Odporca zotrváva na stanovisku, že právny predchodca navrhovateľa nebol od určitej doby vlastníkom predmetných nehnuteľností, teda parciel pôvodne evidovaných ako parcely v k. ú. A.. Z doposiaľ predložených podkladov je zrejmé, že v zmysle postupu podľa zák. č. 142/1947 Sb. o revízií prvej pozemkovej reformy existoval zámer prevziať nehnuteľnosti štátom a to vrátane predmetných parciel, keďže táto skutočnosť bola vyznačená v príslušnej PK vložke číslo 372 pre k.ú. A.. Táto skutočnosť bola vyznačená v príslušnej PK vložke poznámkou o zamýšľanom prevzatí. Hoci v čase zápisu poznámky o zamýšľanom prevzatí 28.06.1948 do PK vložky platil intabulačný princíp, táto povinnosť sa na uvedené nehnuteľnosti nevzťahovala, nakoľko prebiehalo prídelové konanie. Prídelové konanie bolo zavŕšené až v roku 1952, kedy intabulačný princíp bol už prelomený, preto nadobudnutie vlastníckeho práva prídelcami nebránil ani fakt, že v príslušnej PK vložke nebolo ich vlastnícke právo zapísané. Počnúc 01.01.1951, kedy nadobudol účinnosť Občiansky zákonník, zanikla na území dnešnej SR platnosť intabulačnej zásady. Z podkladov získaných odporcom je zrejmé, že v rámci uvedeného prídelového postupu došlo k prevzatiu nehnuteľností štátom, ktoré nehnuteľnosti boli v rámci prídelového konania a návrhu prídelového plánu pridelené tretím osobám, pričom všetky nehnuteľnosti boli v predložených listinných dokladoch riadne špecifikované (viď konečný prídelový plán z 27.08.1952), čím odporca vyvracia námietku navrhovateľa o neurčitosti listinných dokladov. Prídelové listiny sú v zmysle ustálenej judikatúry slovenských súdov považované za listiny preukazujúce nadobudnutie vlastníckeho práva originálnym spôsobom. Originálne, t. j. pôvodné vlastníctvo sa nadobúda zo zákona alebo na základe rozhodnutia štátneho orgánu. Nakoľko nadobudnutie vlastníckeho práva výmerom nie je odvodeným spôsobom nadobudnutia vlastníckeho práva, t.j. nemožno ho odvádzať od existencie či neexistencie vlastníckeho práva predchodcu, ale je originálnym nadobudnutím vlastníckeho práva a teda nezávislým od vlastníckeho práva predchodcu, t.j. je nezávislým od skutočnosti, či došlo, alebo nedošlo k zákonnej konfiškácii majetku. Odporca poukázal na judikatúru, rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 123/2003, rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo 110/2000, a ďalšie. Aj keď súd mal preukázané, na základe iných právnych skutočností, že právny predchodca navrhovateľa nebol vlastníkom nehnuteľností, odporca z opatrnosti opätovne uvádza, že pokiaľ by aj bol právny predchodca ku dňu svojej smrti vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu, z odporcom získaných podkladov je zrejmé, že vyššie uvedení prídelci ako oprávnení vlastníci na predmetných parcelách v zmysle prídelu nepracovali a tieto boli v užívaní štátu, nakoľko prídelci sa pôdy písomne vzdali v prospech československého štátu. Táto skutočnosť je nesporná minimálne od roku 1967, kedy došlo k oficiálnemu odňatiu prídelov týmto osobám rozhodnutiami ONV v Trnave. Minimálne od roku 1967 tak preukázateľne československý štát užíva a obhospodaruje nehnuteľnosti v presvedčení, že je oprávneným vlastníkom uvedených pozemkov. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol odporca rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť a priznať odporcovi /náhradu trov odvolacieho konania vo výške 625,81 eura.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenými osobami, účastníkmi konania (§ 201 OSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolania majú zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolatelia použili zákonom prípustný odvolací dôvod (§ 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p.), preskúmal rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné a boli splnené podmienky pre potvrdenie rozsudku.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Z obsahu spisu vyplýva, že predmetom sporu v danom prípade je určenie, že právny predchodca navrhovateľa, Dr. F. K., nar. XX.XX.XXXX a zomrelý XX.XX.XXXX bol vlastníkom v návrhu špecifikovaných nehnuteľností v k.ú. E. s v k.ú. A. (ďalej len sporné nehnuteľnosti). Navrhovateľ tvrdil, že jeho právny predchodca bol vlastníkom všetkých sporných nehnuteľností do 20.07.2009, kedy všetky nehnuteľnosti nadobudol navrhovateľ na základe právoplatného osvedčenia o dedičstve sp. zn. 6D 713/2008, Dnot. 3/2009 zo dňa 20.07.2009, vydaného notárom, Miroslavom Kupcom. Navrhovateľ všetky nadobudnuté nehnuteľnosti daroval darovacou zmluvou zo dňa 04.12.2009 Nadácii Vidéo, so sídlom v Bratislave. Správa katastra Hlohovec vklad vlastníckeho práva v prospech obdarovaného (nadácie) zamietla z dôvodu, že k nehnuteľnostiam (ktoré boli predmetom darovania a ku ktorým bolo vlastnícke právo navrhovateľa potvrdené odsvedčením o dedičstve) nadobudol vlastnícke právo odporca. Navrhovateľ ďalej argumentoval tým, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam jeho právneho predchodcu nikdy nezaniklo konfiškáciou v roku 1947, pretože o konfiškácii nerozhodol oprávnený orgán v súlade s vtedy platnými predpismi, rozhodnutie nemalo podstatné náležitosti, neobsahovalo špecifikáciu konfiškovaných parciel, preto sa na takéto rozhodnutie musí hľadieť ako na neexistujúce. Navyše vlastnícke právo sporných nehnuteľností v roku 1947 neprešlo na štát, pretože štát nebol v podstate až do rokov 2009-2010 zapísaný ako vlastník nehnuteľností v evidencii nehnuteľností. Štát ako nevlastník nemohol potom spornými nehnuteľnosťami disponovať, nemohol ich poskytovať prídelcom a následne ich nemohol od nich nadobudnúť a vydržať.

Súd prvého stupňa návrh zamietol z rôznych dôvodov a okrem iného aj z dôvodu, že navrhovateľ nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení, t.j. že jeho právny predchodca bol v čase smrti vlastníkom sporných nehnuteľností. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ na žiadanom určení nemá naliehavý právny záujem, t.j. žaloba nespĺňa predpoklad podľa § 80 písm. c) O.s.p. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je na daný prípad aplikovateľný rozsudok NS ČR 31 Cdo/154/2006, ako na to poukázal súd prvého stupňa. Je pravdou, že tento rozsudok sa týka aj spornej otázky či je možné uplatniť určovacou žalobou vlastnícke právo k nehnuteľnosti podľa všeobecných právnych predpisov ak sa nárok mohol uplatniť podľa reštitučných predpisov, o čo v prejednávanej veci nejde, pretože je možné súhlasiť s názorom navrhovateľa, že v jeho prípade si nemohol nárok uplatniť podľa reštitučných predpisov, keďže až do roku 2009 - 2010 bol stále ako vlastník zapísaný v evidencii nehnuteľností právny predchodca navrhovateľa, resp. navrhovateľ. Len poznámka v PK vložkách o zamýšľanej konfiškácii nehnuteľností navrhovateľa zrejme neopravňovala podať žalobu o určenie vlastníckeho práva na základe reštitučných predpisov.

Skutočnosť, že sa navrhovateľ domáha určenia, že jeho právny predchodca bol vlastníkom sporných nehnuteľností ku dňu svojej smrti znamená, že v prípade, ak by sa žalobe vyhovel, nasledovalo by dedičské konanie a po právoplatnom skončení dedičského konania by sa dediči, v tomto prípade jediný dedič, navrhovateľ stal vlastníkom sporných nehnuteľností (po zápise vlastníckeho práva do katastra). Účastníkom dedičského konania by však nebol odporca, jeho by takéto rozhodnutie nezaviazovalo a preto takéto rozhodnutie by viedlo len k zápisu ďalšieho vlastníka k sporným nehnuteľnostiam v evidencii nehnuteľností, čím by vznikol dôvod pre nový spor o určenie vlastníctva k rovnakému predmetu konania, ako je v tomto prejednanom prípade. Navyše súd už nemôže určiť, že právny predchodca navrhovateľa bol v čase smrti vlastníkom sporných nehnuteľností, pretože ako už súd hore uviedol, po takomto rozhodnutí by malo nasledovať dedičské konanie, v ktorom by sa mali prejednať sporné nehnuteľnosti. Sporné nehnuteľnosti už však prejednané v dedičskom konaní boli a výsledkom tohto konania je osvedčenie o dedičstve 6D 713/2008, Dnot 3/2009, právoplatné 20.07.2009, vydané Miroslavom Kupcom, notárom. Samotný navrhovateľ tento dôkaz založil do spisu (č.l. 9) súčasne s návrhom. Už vydané rozhodnutie v dedičskom konaní, ktoré sa týka tých istých účastníkov, rovnakého predmetu konania a skutkových okolností nadobudnutia dedičstva bránia tomu, aby znova prebehlo dedičské konanie. Navrhovateľ už bol dokonca ako vlastník istý čas, v rokoch 2009 - 2010 zapísaný ako vlastník sporných nehnuteľností v evidencii nehnuteľností. Z uvedených dôvodov preto navrhovateľ nemôže mať naliehavý právny záujem na žiadanom určení.

Ak súd zistí, že navrhovateľ nemá naliehavý právny záujem na žiadanom určení, nie je jeho povinnosťou sa zaoberať vecou samou a hodnotiť dôkazy vykonané počas dokazovania, ale môže aj len na základe tohto jediného dôvodu žalobu zamietnuť. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a

jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

V danom prípade nebola opodstatnená ani námietka odporcu vyjadrená v jeho odvolaní týkajúca sa právneho posúdenia priznanej náhrady trov konania v súvislosti s určením výšky základnej sadzby tarifnej odmeny za úkon právnej služby. Súd správne aplikoval pri určovaní výšky základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby § 11 ods. 1 písm. a) a nie § 10 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z., ako to navrhol odporca. Nešlo totiž o žalobu o určenie vlastníckeho práva v tom zmysle, že by sa navrhovateľ na základe rozsudku (a následného zápisu vlastníckeho práva do evidencie nehnuteľností), v prípade, ak by súd jeho žalobe vyhovel, stal vlastníkom sporných nehnuteľností. Len v takýchto prípadoch je možné postupovať pri priznávaní náhrady trov konania podľa návrhu odporcu. Ak však navrhovateľ navrhoval určiť, že jeho právny predchodca bol v čase smrti vlastníkom nehnuteľností, v prípade, ak by súd jeho návrhu vyhovel, rozsudkom by sa len deklarovalo, že predmet sporu patrí do dedičstva a nasledovalo by dedičské konanie, po ukončení ktorého by mohol byť navrhovateľ zapísaný do evidencie nehnuteľností a nadobudnúť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. V prejednávanej veci nešlo o spor, predmetom ktorého by bolo určenie vlastníckeho práva k veci tak, ako to má na mysli ust. § 10 ods. 2 citovanej vyhlášky.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd preto vecne správny rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, s použitím § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

V prejednávanej veci bolo odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa nesprávne označil v úvodnej časti rozsudku odporcu. Navrhovateľ sa návrhom na začatie konania správne domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam proti vlastníkovi, ktorý je zapísaný ako vlastník v príslušnej evidencii nehnuteľností. V žalobách proti štátu je potrebné označiť odporcu Slovenskú republiku (štát) a táto môže byť len jediným odporcom. Následne prichádza do úvahy, že za štát bude konať viacero orgánov, ako v tomto prípade, ktoré sporné nehnuteľnosti spravujú, čo vyplýva z listov vlastníctva, kde sú sporné nehnuteľnosti evidované (vlastník nehnuteľností SR, v správe Lesov SR š.p. a Fondu národného majetku). V takom prípade bude vhodné označiť číslom len jednotlivé orgány, prostredníctvom ktorých štát koná, aby bolo možné zjednodušiť a sprehľadniť odôvodnenie rozhodnutia. Z dôvodu, že v prejednávanej veci mohol byť označený len jeden odporca (pretože existuje len jedna Slovenská republika), súd potom priznáva náhradu trov konania len odporcovi a z odôvodnenia rozsudku bude zrejmé, ktorému orgánu, konajúcemu za odporcu je navrhovateľ povinný zaplatiť náhradu trov konania. Označenie odporcu a orgánov, ktoré za odporcu konali v prejednávanej veci nemalo vplyv na správnosť rozhodnutia vo veci samej.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní procesne úspešnému odporcovi priznal uplatnené právo na náhradu trov odvolacieho konania 83,89 eura, trov právneho zastúpenia, za jeden úkon právnej služby, vyjadrenie k odvolaniu 20.3.2014 á 61, 87 eura + 1x náhrada hotových výdavkov á 8,04 eura + 20 % DPH 13,98 eura, podľa § 11 ods. 1 písm. a), § 15 písm. a), § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. Trovy konania je navrhovateľ povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu Lesov SR š.p.

Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.